

13 Love; men blot med et Par Ord sige, hvad der var den væsentligste Ændring i denne Lov. Det var efter min Mening Bestemmelsen i Lovens § 1, hvorved man ændrede Invaliditetsbegrebet. I de ældre Love lagdes Vægten paa, om vedkommende var duelig til Krigstjeneste eller ikke. I 1919 lagdes Vægten paa vedkommendes Erhvervsøve, altsaa en væsentlig principiel Ændring. I 1919 blev Sætserne, som Ordførerne har fremhævet det, meget stærkt forhøjet. Invaliderne var delt i 3 Grupper. Den første Gruppe fik en Invalideforsørgelse paa 3 000 Kr., det var Invalidider med 90 à 100 pCt. Nedsættelse af Erhvervsøven, Forhøjelsen var fra 1 400 Kr. til 3 000 Kr., altsaa betydelig. Anden Gruppe omfattede dem, hvis Invaliditet laa mellem 60 og 90 pCt., her var Forhøjelsen endnu langt betydeligere, nemlig fra 832 Kr. til 2 400 Kr. Tredie Gruppe omfattede de i mindre Grad invalide. Her skete der ogsaa en betydelig Forhøjelse, nemlig fra 540 Kr. til 1 000 Kr. Det ærede Medlem Hr. Rahbek bemærkede, at Invalideforsørgelsen efter denne Lov er meget betydeligere end efter Invalideforsikringsloven. Heri har han fuldkommen Ret. Sætserne er i sig selv ganske overordentlig betydelige.

Indenfor Grupperne 2 og 3 er der i Praksis gennemført en Graduering, saaledes at Invalidider med 80 til 90 pCt. Invaliditet faar 2 400 Kr., Invalidider med 70 til 80 pCt. Invaliditet 1 800 Kr., Invalidider med 60 til 70 pCt. Invaliditet 1 200 Kr. og Invalidider med den laveste Grad Invaliditet, 25 pCt., 333 Kr. Det samlede Antal Invalidider er ca. 2 200; deraf er ca. 800 vedvarende, medens Understøttelsen for 1 400's Vedkommende fornyes fra Aar til Aar. Statens Udgifter til Invalideforsørgelse har været noget nedadgaaende i de senere Aar. I 1921—22 var den 1 794 000 Kr., i 1922—23 1 697 000 Kr., i 1923—24 1 621 000 Kr., i 1924—25 1 566 000 Kr., derefter var der en lille Stigning i 1925—26 til 1 572 000 Kr. Det forekommer mig i Henhold til det, jeg sagde om disse Invalideunderstøttelsers Størrelse, at en Nedsættelse paa 25 pCt. under Hensyn til det nuværende Prisniveau maa betragtes som rimelig.

Man kan drøfte og blive ved at drøfte, hvilket Tal der skal vælges, Pristallet umiddelbart før eller efter, at Loven blev gennemført. Det er efter min Mening en ren Skønssag. Vi har valgt det Tal, der er valgt, fordi vi mener, at det Resultat, man derved kommer til, er rimeligt og naturligt.

Hele Spørgsmaalet om disse Invalideunderstøttelser har visse Vanskeligheder, fordi Loven henligger under 3 Ministerier, Invalideforsørgelsen gælder for Personer, der fra først af henhører under Forsvarsministeriet, fastsættes og kontrolleres af Sundhedsministeriet, og Udbetalingen af Forsørgelsen sker under Finansministeriet. En Lov om Forsørgelse, der saaledes ligger under 3 Ministerier, kan i nogen Grad blive vanskelig. Det er derfor Meningen samtidig med denne Lovs Gennemførelse at lægge Forsørgelsen af og Kontrollen med disse Invalidider i fastere Baner, hvilket jeg mener er ganske nødvendigt. Jeg maa derfor give det ærede Medlem Hr. Povlsen Ret i, at det kun er de løbende Forsørgelser, dem, som fornyes hvert Aar, man straks kan nedsætte, men dette er imidlertid det store Flertal, nemlig godt 1 400. For de andre Forsørgelsers Vedkommende er det tvivlsomt, om de straks kan nedsættes. Spørgsmaalet om deres Invaliditetsgrader undersøges imidlertid, idet der gennemføres en Kontrol, hvorved man eventuelt kan overføre Invaliderne til en anden Klasse, hvis deres Invaliditet er sat for højt. Jeg tvivler ikke om, at den Besparelse, der er paaregnet, vil kunne opnaas.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg var naturligvis paa den anden Side af den, hvor jeg stod. Det skal han jo være; det er naturligt; han vælger det Pristal, som er gunstigst for Invaliderne, og det skal jeg ikke bebrejde ham, men han kommer med en Betragtning om, at vi har den tvungne Værnepligt, at disse Mennesker var kommet i Militærtjenesten ved Tvang, og at Staten derfor skylder dem saa overordentlig stor Erstatning. Det lyder meget godt, naar man overhovedet betragter Militærtjenesten som en uhyre Tvang, Befolkningen er underkastet. Det er noget, der er arvet fra vore Fædre, og som vore Børn vel nok vil arve fra os. Det er naturligt, at de unge deltager i Landets Forsvar, og for saa vidt de kommer til Skade under dette Forsvar, skal de ogsaa, fordi de har tjent deres Land, have den Erstatning, der tilkommer dem, men at en Mand, som er indkaldt til Soldat, faar Lungebetændelse eller Lungetuberkulose, af den Grund skulde have højere Erstatning, kan jeg ikke se; i hvert Fald kan en saadan Erstatning gennemgaaende ikke anses for berettiget. I mange Tilfælde vilde nemlig den samme Sygdom have angrebet de paagældende.